

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Šámala, soudců Jaromíra Jirsy a Jana Wintra (soudce zpravodaj) o ústavní stížnosti **Sociální demokracie** (dříve České strany sociálně demokratické), se sídlem Hybernská 1033/7, Praha 1, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 27 Cdo 2177/2022-137 ze dne 5. 4. 2023, **takto:**

I. Usnesením Nejvyššího soudu č. j. 27 Cdo 2177/2022-137 ze dne 5. 4. 2023 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu č. j. 27 Cdo 2177/2022-137 ze dne 5. 4. 2023 se ruší.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci a předchozí průběh řízení

1. V této věci jde o to, jestli Nejvyšší soud neodepřel stěžovatelce právo na přístup k soudu, když odmítl její dovolání pro vady, protože dle ní neobsahovalo vymezení, v čem stěžovatelka spatřuje naplnění předpokladů přípustnosti. Ústavním soudem posuzovaná otázka je tak čistě procesní, týká se pouze dovolání a následující rekapitulace

předchozího průběhu řízení proto obsahuje jen významné okolnosti vztahující se k této otázce. Podrobnější shrnutí předchozího řízení poskytuje napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu, které je dostupné na <https://nsoud.cz/>.

2. Postačí zmínit, že věcně obecné soudy vyhověly návrhu vedlejšího účastníka na vyslovení neplatnosti členské schůze místní organizace Sociální demokracie o jeho nezaregistrování jako člena strany. Stěžovatelka (která během řízení změnila název z České strany sociálně demokratické na Sociální demokracii) podala proti rozhodnutí odvolacího soudu dovolání.

3. V dovolání stěžovatelka uvedla, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném posouzení věci. Odvolací soud se podle ní – mimo jiné – odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu i Ústavního soudu, přičemž stěžovatelka uvedla výčet konkrétních rozhodnutí včetně spisových značek. Následně z uvedených rozhodnutí citovala a tvrdila, že odvolací soud se těmito závěry Nejvyššího soudu a Ústavního soudu neřídil, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí nezprostředkoval své právně kvalifikační úvahy a nedostál povinnosti na odůvodnění svého rozhodnutí. Vedle toho také uvedla, že obecné soudy nepřipustně zasahují do vnitřních poměrů politické strany, což znovu podložila parafrází rozhodnutí Ústavního soudu citovaného i v úvodním výčtu.

4. Nejvyšší soud dovolání stěžovatelky odmítl podle § 243c odst. 1 a § 243f odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), protože neobsahovalo vymezení toho, v čem stěžovatelka spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání a v dovolacím řízení pro tuto vadu nelze pokračovat. Nejvyšší soud shledal, že stěžovatelka k předpokladům přípustnosti pouze odcitovala několik rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, na které pak odkázala. K tomu, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti, se dle Nejvyššího soudu nikterak nevyjadřuje. Naopak z obsahu dovolání ve skutečnosti plyne, že stěžovatelčiny námitky zpochybňují skutková zjištění odvolacího soudu, avšak dovolací přezkum je vyhrazen pouze právním otázkám. Stěžovatelka měla podle Nejvyššího soudu vzít v úvahu jeho judikaturu k dané věci, seznámit se s ní, vymezit se vůči ní a promítnout tuto aktivitu do textu dovolání s tím, že uvede, která z podmínek zakládajících přípustnost dovolání je podle ní splněna.

II.

Argumentace stěžovatelky, vyjádření Nejvyššího soudu

5. Stěžovatelka ve své ústavní stížnosti namítá porušení svého práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a principu důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci zaručený čl. 1 odst. 1 Ústavy. Závěry Nejvyššího soudu považuje za zcela absurdní, protože Nejvyšší soud odmítl dovolání pro vady, kterými netrpělo. Stěžovatelka má za to, že v dovolání výslovně uvedla, která z podmínek zakládajících přípustnost dovolání je splněna – zejména rozpor s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Stěžovatelka poukazuje na to, že v dovolání specifikovala konkrétní rozhodnutí, od nichž se odvolací soud odchýlil, a tyto odchylky od ustálené judikatury v následujících bodech dovolání blíže specifikovala. Nejvyšší soud jí proto svým odmítavým rozhodnutím pro vady nesprávně zamezil v přístupu k soudu, který ji zákon poskytuje.

6. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že nepostupoval formalisticky a naopak jednotlivé části dovolání hodnotil ve vzájemné souvislosti. Stěžovatelka podle něj

v dovolání pouze odcitovala § 237 o. s. ř. a odkázala na dvě rozhodnutí Nejvyššího soudu a čtyři rozhodnutí Ústavního soudu, aniž by blíže specifikovala, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Ve skutečnosti namítala pouze to, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu vycházelo ze skutkového zjištění, které nemělo oporu v provedeném dokazování. Ani nepřímo však stěžovatelka neformulovala otázku hmotného či procesního práva, při jejímž řešení se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe. Závěrem Nejvyšší soud upozorňuje, že jakékoli „změkčení“ podmínek přípustnosti dovolání by znamenalo nepřipustný zásah do procesních práv druhé strany.

7. Vedlejší účastník se svého postavení vzdal.

III. Hodnocení Ústavního soudu

8. Ústavní soud po prostudování obsahu spisu dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná. V následujících řádcích Ústavní soud nejprve vymezí obecné principy týkající se přípustnosti dovolání v civilních věcech, tak jak plynou z ústavně konformního výkladu občanského soudního řádu a z dosavadní judikatury Ústavního soudu. Následně ukáže, proč napadené rozhodnutí tyto principy porušilo.

A. Znění relevantních ustanovení občanského soudního řádu

9. Podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu („o. s. ř.“): *„Není-li dále stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.“*

10. Podle § 241a odst. 1 o. s. ř.: *„Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.“*

11. Podle § 241a odst. 2: *„V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).“*

12. Podle § 241a odst. 3: *„Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení.“*

B. Principy posuzování přípustnosti dovolání v civilních věcech

13. Ústavní soud se ústavně konformnímu výkladu citovaných ustanovení podrobně věnoval ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16 ze dne 28. 11. 2017 (ST 45/87 SbNU 905; 460/2017 Sb.); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud tak níže pouze shrnuje a dovysvětluje principy z tohoto stanoviska ve vztahu k projednávané věci.

14. Z ústavního pořádku neplyne právo na dovolání v civilních věcech. Je-li už ale takový opravný prostředek v právním řádu zaveden, není vyjmut z rámce ústavněprávních požadavků. Právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny totiž garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem. Onen „stanovený postup“ je pak upraven v procesních předpisech podústavního práva, v nichž zákonodárce určuje, kdy a jakým způsobem lze právo na soudní ochranu realizovat. Dodrží-li pak jednotlivec takto stanovený postup a soud přesto odmítne o jeho právu rozhodnout, dochází k porušení práva na soudní ochranu, respektive jeho součásti – práva na přístup k soudu [srov. stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16 ze dne 28. 11. 2017 (ST 45/87 SbNU 905; 460/2017 Sb.), body 25-36 a 42-46; nález sp. zn. II. ÚS 1686/16 ze dne 24. 11. 2016 (N 222/83 SbNU 471), body 16-18; nález sp. zn. I. ÚS 2804/15 ze dne 19. 7. 2016 (N 132/82 SbNU 163), body 18-21; nález sp. zn. II. ÚS 1990/15 ze dne 5. 4. 2016 (N 59/81 SbNU 47), bod 19].

15. Z citovaných ustanovení občanského soudního řádu plyne, že Nejvyšší soud při podaném dovolání nejprve posuzuje, zda dovolání obsahuje zákonem vyžadované náležitosti (včetně vymezení, v čem je spatřováno splnění předpokladů přípustnosti dovolání) a až pak hodnotí, zda je jeden z předpokladů přípustnosti dovolání v konkrétním případě skutečně splněn. V prvním případě Nejvyšší soud posuzuje podání z čistě formálního hlediska a dle § 243f odst. 2 o. s. ř. pak může dovolání odmítnout pro vady předsedou senátu nebo pověřeným členem senátu (podobně jako když o nepřípustnosti ústavní stížnosti rozhoduje soudce zpravodaj) – první fáze. Teprve následně, obsahuje-li dovolání veškeré náležitosti, přistupuje Nejvyšší soud k posouzení samotné přípustnosti – druhá fáze. Pakliže je přípustnost dovolání dovolatelem shledávána v některém z předpokladů uvedených v § 237 o. s. ř., ale Nejvyšší soud splnění těchto předpokladů neshledá (a neshledá ani jiný předpoklad přípustnosti), dovolání odmítne jako nepřípustné (dle § 243c odst. 2 o. s. ř. tak učiní v senátu, a to za souhlasu všech jeho členů). Zatímco posouzení splnění náležitostí dovolání (1. fáze) je čistě procesního charakteru, otázka, zda je splněn jeden z předpokladů přípustnosti (2. fáze), je již (kvazi)meritorním posouzením návrhu (podobně jako při odmítání ústavních stížností pro zjevnou neopodstatněnost). Až ve třetí fázi pak Nejvyšší soud eventuálně může posoudit, zda tu důvody pro jeho zásah opravdu jsou (srov. body 40-41 citovaného stanovisko pléna), a dovolání tedy posuzuje meritorně.

16. První fáze přezkumu náležitostí dovolání, pomineme-li obecné náležitosti, se skládá z pěti kroků (viz výše citovaná ustanovení o. s. ř.). Nejvyšší soud zkoumá:

- 1) Zda dovolatel označil rozhodnutí, proti kterým dovolání směřuje.
- 2) Zda vymezil rozsah, v kterém tato rozhodnutí napadá (tj. které výroky či jejich části).
- 3) Zda vymezil dovolací důvod, jímž může být pouze nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem. Dovolací důvod proto musí být vymezen tak, že dovolatel (krok 3a) uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a (3b) vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení. V tomto třetím kroku tedy půjde především o polemiku dovolatele s právními závěry odvolacího soudu.
- 4) Zda dovolatel uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Tyto předpoklady přípustnosti jsou uvedeny v § 237 a § 238a o. s. ř. U předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř. musí Nejvyšší soud vždy předně posoudit, zda z dovolání plyne (4a) otázka hmotného nebo procesního práva,

kteřou má Nejvyšší soud řešit. Je-li v dovolání přítomna, pak zbývá zhodnotit, zda dovolatel (4b) vysvětlil, který ze čtyř možných předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř. je naplněn a jak konkrétně je naplněn. Pokud například dovolatel tvrdí, že se odvolací soud při řešení oné otázky hmotného či procesního práva odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, vymezí, která konkrétní rozhodnutí odvolací soud nerespektoval (ve vztahu k oné otázce hmotného či procesního práva).

5) Zda dovolání obsahuje dovolací návrh (petit).

17. Nutno poznamenat, že pro splnění těchto náležitostí nikdy nepostačí pouhé povšechné konstatování či odkaz na zákonné ustanovení. Vždy je třeba, aby dovolatel aplikoval obecnou právní normu na projednávanou věc. Na druhé straně ale Nejvyšší soud nesmí postupovat příliš formalisticky a vyžadovat např. doslovné citace zákona či spisové značky jednotlivých rozhodnutí, je-li jejich identifikace zřejmá z obsahu dovolání (srov. bod 42 stanoviska). Klade-li Nejvyšší soud na dovolatele co do vymezení předpokladů přípustnosti vyšší nároky, než stanoví zákon, nebo když, ať už záměrně či z nedbalosti, nevezme v potaz, že dovolání vadami netrpí, může dojít k porušení základního práva dovolatelů na přístup k soudu. Neobsahuje-li však dovolání výše vymezené náležitosti plynoucí z § 237 a § 241 a o. s. ř., není odmítnutí takového dovolání pro vady porušením základních práv dovolatelů.

18. Odmítnutí dovolání pro vady není postupem přehnaně formalistickým třeba jen proto, že si možný vztah napadeného rozhodnutí odvolacího soudu a ustálené rozhodovací praxe mohl Nejvyšší soud posoudit či dovodit sám. Tím by totiž byl účel právní úpravy v občanském soudním řádu zcela popřen a požadavek na vymezení, v čem spatřuje dovolatel splnění předpokladů přípustnosti dovolání, by ztratil svůj význam. Pokud by stačilo, že si Nejvyšší soud dovodí předpoklady přípustnosti sám, odpadá tím předpoklad, že se advokát seznámí s judikaturou, zváží, zda v jejím světle má význam mimořádný opravný prostředek podat, a následně získané poznatky zakomponuje do svého podání, díky čemuž poskytne svému klientovi kvalitnější právní pomoc a zároveň přispěje k efektivitě a přesnosti rozhodování Nejvyššího soudu (srov. bod 61 stanoviska).

19. V citovaném stanovisku přitom Ústavní soud potvrdil, že „ústavně konformní výklad § 237 o. s. ř., s ohledem na ustanovení čl. 4 ve spojení s čl. 89 odst. 2 Ústavy, vyžaduje, aby bylo jako přípustné posouzeno dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, popř. i Ústavního soudu, nebo jde o otázku, která v rozhodování odvolacího soudu, popř. Ústavního soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo je rozhodována dovolacím soudem odchýlně i po rozhodnutí Ústavního soudu, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, není-li dosud o ní rozhodnuto vykonatelným rozhodnutím Ústavního soudu“ [bod 43 stanoviska; srov. také náleží sp. zn. I. ÚS 2135/16 ze dne 3. 5. 2017 (N 70/85 SbNU 247), bod 24].

20. Vymezí-li tedy dovolatel předpoklad přípustnosti dovolání tak, že se odvolací soud při řešení otázky hmotného nebo procesního práva odchýlil od ustálené rozhodovací praxe nikoliv odvolacího soudu, jak plyne z jazykového výkladu § 237 o. s. ř., ale od ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu, nelze takové dovolání jen z tohoto

důvodu odmítnout. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 4 Ústavy, podle níž jsou základní práva a svobody pod ochranou (celé) soudní moci, nikoliv pouze Ústavního soudu, který v těchto otázkách judikaturu především sjednocuje.

21. Ve shodě s nálezem sp. zn. I. ÚS 354/15 ze dne 19. 11. 2015 (N 198/79 SbNU 251) pak lze uzavřít, že v případě pochybností o splnění náležitostí dovolání má Nejvyšší soud volit vstřícnější přístup vzhledem k právu jednotlivce na přístup k soudu a umožnit tak alespoň kvazimeritorní posouzení věci v rámci 2. fáze přezkumu (bod 21 cit. nálezu). Zamezí-li Nejvyšší soud nedodržením výše uvedených principů jednotlivci přístup k soudu a poruší-li tím jeho právo na soudní ochranu, nápravou tohoto porušení je pak vrácení věci tomuto soudu s tím, aby se jí řádně zabýval. Zrušením rozhodnutí Nejvyššího soudu se stěžovateli vytváří procesní prostor pro ochranu jeho práv a zhodnocení uplatněných námitek uvnitř soustavy soudů. Neexistuje tedy obvykle žádný důvod, aby Ústavní soud v rozporu se zásadou subsidiarity činnost Nejvyššího soudu v takovém případě nahrazoval a bez řádného dovolacího řízení provedl ústavněprávní přezkum rozhodnutí soudů nižšího stupně (srov. bod 63 stanoviska).

C. Aplikace na projednávaný případ

22. Ústavní soud ve světle výše uvedených principů v projednávané věci posuzoval, zda napadené rozhodnutí odmítající stěžovatelčino dovolání pro vady opravdu neobsahovalo náležitosti ve smyslu ústavně konformního výkladu § 237 a § 241a o. s. ř. Sporné je zde pouze posouzení v rámci 4. kroku, tedy zda z dovolání plyne vymezení otázky hmotného či procesního práva (4a) a uvedení toho, který ze čtyř možných předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř. je naplněn a jak konkrétně je naplněn (4b).

23. Ústavní soud po posouzení obsahu dovolání dospěl k závěru, že stěžovatelka přinejmenším v bodech 18-19 svého dovolání vymezila právní otázku, na níž rozhodnutí odvolacího soudu závisí, a to otázku míry ingerence státu (soudů) do vnitřních záležitostí politických stran. Tato otázka se přitom také vztahuje k ochraně základních práv a svobod, neboť se týká práva na sdružování v politických stranách (čl. 20 odst. 2 a čl. 22 Listiny). Stěžovatelka tedy otázku hmotného či procesního práva vymezila, byť nepřímou. Dovolání je však třeba posuzovat podle jeho obsahu. Podmínku 4a tak podle Ústavního soudu stěžovatelka splnila.

24. Stěžovatelka přitom v dovolání opakovaně namítala, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu i Ústavního soudu. Ve věci není sporu o tom, že stěžovatelka specifikovala rozhodnutí, od nichž se odvolací soud odchýlil. Podle Nejvyššího soudu však nevymezila, v čem konkrétně spatřuje splnění přípustnosti dovolání. Ústavní soud však po prostudování dovolání nepovažuje závěr Nejvyššího soudu za správný.

25. Stěžovatelka hned v několika bodech dovolání, jež následují po zmiňovaném výčtu judikatury, z těchto rozhodnutí cituje či je parafrázuje a na závěr odstavce v závorce uvádí, o které rozhodnutí z výše uvedeného výčtu jde. Z dovolání je zřejmé, že stěžovatelka spatřuje rozpor s ustálenou judikaturou ve dvou otázkách – nedostatečné odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu (body 11-15 dovolání) a již zmíněný nepřípustný zásah soudu (státu) do vnitřních záležitostí politických stran (body 18-19 dovolání). Jak bylo uvedeno, přinejmenším otázka ingerence státu do vnitrostranických otázek představuje právní otázku, na níž rozhodnutí odvolacího soudu závisí.

26. Je pravdou, že stěžovatelka v dovolání často směšuje nesprávné právní posouzení věci jakožto dovolací důvod a tzv. jiné vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Tyto jiné vady však lze podle § 242 odst. 3 o. s. ř. přezkoumat jen tehdy, jsou-li naplněny požadavky přípustnosti (tj. až po splnění 2. fáze přezkumu). Na druhé straně ale stěžovatelka výslovně v bodě 5 dovolání vymezuje předpoklad přípustnosti dovolání (resp. jednu z variant předpokladu přípustnosti) jako odchýlení se od ustálené rozhodovací praxe, specifikuje konkrétní rozhodnutí, jež odvolací soud podle ní nerespektoval a následně popisuje, jak přesně je nerespektoval.

27. Lze si jistě představit ještě srozumitelnější dovolání s precizněji vymezenou přípustností. Ovšem vyžaduje-li § 241a odst. 2, aby v dovolání stěžovatelka vymezila to, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., jde závěr Nejvyššího soudu o nesplnění těchto náležitostí v případě stěžovatelky nad rámec požadavků plynoucích z citovaného ustanovení. Takové přísné hodnocení obsahu stěžovatelčina dovolání odporuje rovněž výše uvedené zásadě, že obsah dovolání je třeba v případě pochybností interpretovat ve prospěch splnění náležitostí dle § 241a odst. 2 o. s. ř.

28. Výklad, který naopak stěžovatelčino dovolání za vadné nepovažuje, přitom nikterak nezasahuje do procesních práv druhé strany, jak namítá Nejvyšší soud. Vymezuje-li zákonodárce náležitosti dovolání současným způsobem, má stěžovatelka při zpracování dovolání způsobem, jakým to zde učinila, právo na přístup k soudu. Druhá strana přitom nemá právo na to, aby Nejvyšší soud dovolání posuzoval přísněji než to, vyžaduje ústavně konformní výklad zákona. Neshledá-li Nejvyšší soud naplnění požadavků přípustnosti, nic mu nebrání dovolání odmítnout po kvazimeritorním posouzení ve druhé fázi přezkumu, případně zamítnout v dalších fázích přezkumu. Dokud ale § 237 a § 241a o. s. ř. definují náležitosti dovolání takto, je odmítnutí takového dovolání, jaké podala stěžovatelka, příliš formalistické. Nejvyšší soud tedy při výkladu stěžovatelčina dovolání pochybil a toto pochybení má v projednávané věci ústavněprávní rozměr.

29. Ústavní soud proto shrnuje, že stěžovatelčino dovolání nelze považovat za vadné a nesplňující náležitosti, jež klade § 237 a § 241a o. s. ř. Jestliže Nejvyšší soud takové odvolání pro vady odmítl již v první fázi posouzení, aniž by se zabýval tím, zda byly naplněny požadavky přípustnosti, odepřel tím stěžovatelce právo na přístup k soudu, které tvoří součást práva domáhat se stanoveným postupem soudní ochrany podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud tím samozřejmě nikterak nepředjímá výsledek dalšího posouzení Nejvyšším soudem. Z výše popsaných obecných východisek ale každopádně plyne, že Nejvyšší soud má procesní možnosti, jak zacházet s dovoláním, které nesplňuje požadavky přípustnosti, případně je zjevně bezdůvodné, aniž by jej takové posouzení zatěžovalo podstatně více než v případě odmítnutí dovolání pro vady.

IV. Závěr

30. Napadeným rozhodnutím Nejvyšší soud porušil stěžovatelčino právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadené rozhodnutí zrušil.

31. Úkolem Nejvyššího soudu bude posoudit daný případ znovu, přičemž je vázán právním názorem Ústavního soudu v tom směru, že musí opětovně posoudit stěžovatelčino dovolání a náležitě se vypořádat s její právní argumentací.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 29. srpna 2023

Pavel Šámal, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká